

Vi er Vannet

Og vannet er oss...
Eller har vi glemt det?

Når saft— vin— brus—andre drikkevarer
Lander på milliarder av spisebord hver eneste dag,
(så heldig vi er)

Det er vannet som vi oftest overser
Tenker ikke på det,
Kaster ofte hele mengden
Det finnes mer
Alltid mer

Vann i glasset venter med tålmodighet
Det er kjent—beskjedent—kanskje litt kjedelig
Også klart—kaldt—rent
(hvis vi er så heldig)

Tross vår ambivalens,
Det er tørst (ikke sult) som venter til det er for seint for å fortelle oss
Vi trenger oss

Vann gir oss muligheter vi ikke vet at vi lengter etter:
Is biter?
Kullsyre?
Sitron eller mint?

Det fyller oss:
Hvert slukt blir en gjenforening av mikroskopiske venner
Dine vever ønsker dem velkommen hjem etter en lang, vendende tur mellom tid og rom
Fordi likt liker likt

De molekylene binder oss til opprinnelsen våres
Like som deg, de har forandret form i nesten utenkelige måter
Bak hver dråpe ligger en urtid vi kan bare gjette på
Gjennom eoner den er her ... for deg—om deg—i deg

Det er mange bodies of water:
Fra en bølgefri sjø som stirrer oppover mot stjerner som vinker tilbake i et språk av fargete lysprikker
Eller vandrende elv som vever jordens historier med planetene
Og mysteriøse, dype innsjøer som bevarer våres selv-bevissthet
(selv om vi ikke vet det)

Til glemt små, svarte dammer som pulserer med skogens hjerte
Under stormskyer som raser seg mot lynet
Larmende—brå—farlige
Der vi hører mist krasjer sammen med kraften av en milliard Niagara-faller

Husker vannet sine tidligere iterasjoner?

Kanskje de var låst opp i de første isbreene
Eller hengte fra den minste edderkopps nett på en vakker, vår morgen før noen ting hadde et navn
Eller suste over fiske gjeller, ti kilometer under overflaten
Eller enn gang målte en regnbue over ekvatoren der ingen en gang så?

Det vi vet er
At de små, sammensatte elementer har kommet sammen nå
I den unike, mirakuløse, og litt rart vann pose som vi kaller «en kropp»
Uvanlig nok: vann kler oss ganske godt
Kroppen du bor i nå er 60% fylt av stoffet
Hvordan egentlig er vi annerledes enn sjøen eller elv eller bre?
Er vannet vi bor i ...er det en bur?

Vannet glemmer aldri seg selv
Tenk at du enn gang svømte i—og pustet— vann før du ble plutselig tvunget til å puste luft
(før en rar sjøkk det var!)

Og at saltvann renner fra dine øyne når innsida di ikke lengre kan holde dine følelser
Mens svette er måten vi holder oss fuktig
Mens vi håndtere et liv fanget i overflaten

Før,
Vi forgudet våres vannkilder
Vi visste at vi trengte vannet og at vannet ikke trengte oss
Vi lurte på vannets kontraster: Salt - fersk
Lys - mørk
Over - under
Leve - dø

Vi forstod at vann gjenspeiler våres gode og dårlige vaner
(om vi ønsker det eller ikke)

Vannets gjennomsiktighet viser oss våres autentiske selv
Hvem egentlig reflekterer hvem?
Ingen eier dens vakkerhet—spesielt når vi lar den være seg selv
Klarer vi det?
Vannet tar det vi deler ut, igjen og igjen
Hvor mye mer, da?

Om vannet er stille—voldsomt
Om den skaper beundring—frykt
Om vi har sorg—håp,
Dens beskjedne refleksjon er mer ærlig enn vi kanskje ønsker:
Vi kan ikke lengre unngå å overse
Vår egen grådighet—tabber—mareritt

Mens likevel vender vi ryggen mot det vi gjør
Det er for mange forferdelige fordommer
Våres helsebehov, drømmer og avhengighet er for sterkt

Kanskje klodens vann er for snill med oss
Den akseptere det vi kaster i den uten å protestere
Den sårbare overflaten er så meget tynn, bare en molekyl tykk
Mens dypet er så langt borte
Så ulikt—fjernt—annerledes
Og lyden av «splash» skaper så mye moro der og da

Mens vannet akseptere igjen,
Dens stillhet er døvende
Det blir ingen storm i vannglasset—ikke denne gangen heller
Vi, også vi er dypere enn vi ser ut som
Og mer viktig enn vi tror

Så,
Når det vanlige, ydmyke vannglasset står foran deg
(så heldig, du er)
Med sin rolig—universell—miniatyr—fortelling om selve livets historie,
La vannet hilser deg
Som en gammel, god venn
La den dele et glimt av eternité både bakover og fremover

Fordi mens den liten gave venter tålmodig
Den reflekterer all oss
I en liten del av ingenting
Mens likevel,
... alt